

EL SANT MISTERI DE CERVERA

Homilia pronunciada a l'església parroquial de Cervera, el dia 6 de febrer del 2013

La ciutat de Cervera es manté fidel a la seva tradició d'agraïment pel Misteri succeït aquell 6 de febrer de 1540. I tots vosaltres, estimats germans, encapçalats pel vostre Sr. Rector, el Sr. Arxiprest, els sacerdots i els diaques; el Sr. Paer en cap i paers de la Paeria de la ciutat de Cervera, voleu un any més recordar el Misteri d'aquell 1540, però també voleu reviuere el fet de gràcia i de vida que la creu de Crist porta continuament a la humanitat i, en concret, a totes i cada una de les persones d'aquesta ciutat.

El fet ocorregut aquell memorable dia té aital força que ha arribat fins a nosaltres per a fer-ne commemoració. La relíquia de la santa Creu de Crist en voler ser compartida amb el poble veí de Terròs, amb la força de la pregària i de la fe, va manifestar l'actualitat de la redempció de Crist amb la gota de sang, i la seva força reveladora. Aquella gota de sang es va dividir en tres, significant la Santíssima Trinitat, el misteri central i fontal de la nostra fe cristiana, la unitat i unitat de Déu, en la Trinitat de persones: el Pare, el Fill i l'Esperit Sant.

També aquell dia, segons ens consta en la crònica, en el mateix moment en què ocorregué aquest Misteri de la gota de sang que brolla de la relíquia de la santa Creu, i la seva partició en tres, es va sentir, tot i ser un dia serè, un tro tan fort que els cerverins, esgarriats, van sortir al carrer tot cridant: «Misteri!» I aquest fet em fa recordar el que ens diu l'evangelista sant Joan, quan Jesús dies abans de la seva passió, estant en el temple, expressà als jueus que l'escoltaven el sentit de la seva passió amb aquestes paraules precioses: *Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. Us ho ben asseguro: si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit* (Jn 12,23-24). En aquell moment la veu del Pare es va sentir manifestant Jesús com el Fill de la seva complaença, i molts van pensar que era un tro el que es va sentir. Jesús els va dir: *I jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi* (Jn 12,32).

Germans estimats, aquest és el misteri de la creu de nostre Senyor Jesucrist: misteri de glòria, misteri de salvació. Perquè Crist ha mort en la creu i ha ressuscitat, tota la humanitat ha estat redimida, alliberada, del poder del pecat i de la mort. I aquest santíssim misteri és l'esdeveniment de tots els temps i de tots els segles. Cada persona, cada generació es pot trobar, s'ha de trobar, amb el misteri de la mort redemptora de Crist i la seva resurrecció per a poder trobar el sentit ple de la vida, per a poder trobar la llum de la veritat i de l'amor que donen el sentit al seu caminar per aquest món. Llegim en el segon concili Vaticà: «L'Església creu que Crist, mort i ressuscitat, proporciona a l'home llum i força per mitjà del seu Esperit, a fi que ell pugui respondre a la seva vocació sobirana; i que sota el cel no hi ha cap altre nom donat als homes en el qual hagin de salvar-se. De semblant manera, creu que la clau, el centre i el fi de tota la història humana es troba en el seu Senyor i Mestre» (GS, 10).

Cerverins i cerverines, heu rebut una gran regal de Déu amb el santíssim Misteri que acompanya la història de la vostra ciutat i dels seus habitants, generació rere generació, des de fa quatre-cents setanta-tres anys. Durant aquests anys les realitats econòmiques, polítiques i socials s'han anat succeint unes darrere les altres, i el sant Misteri ha anat aportant la llum de la veritat i la força de l'amor, portant esperança en el que realment perdura sempre i mai no mor: l'Amor de Déu, manifestat en Crist Jesús, mort per nosaltres, com ens diu sant Pau: *N'estic cert: ni la mort ni la vida, ni els àngels ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que*

s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre (Rm 8,38-39). Jesucrist és, certament, l'esperança que mai no mor.

I tots nosaltres, homes i dones del segle XXI, ¿som capaços d'escoltar, de sentir en el més pregon del nostre cor aquesta esperança que brolla del santíssim Misteri de Cervera? Nosaltres, com els cerverins d'aquell 6 de febrer del 1540, ¿som capaços de dir: «Misteri!», amb tota la força que aquesta paraula significa? ¿Som nosaltres capaços de reviuire avui el misteri de glòria de Déu i de salvació dels homes que la creu de Crist manifesta?

La vostra presència fidel i pietosa en aquest temple parroquial expressa un cor ple d'admiració per les obres de Déu. La vostra fe cristiana es fa transparència en la mirada amorosa envers la relíquia de la vera creu, tot recordant el santíssim Misteri de la gota de sang que en brollà. No hi ha cap altra manera de mirar la vera creu que la que brolla de la fe i de l'amor! Però també la vostra mirada avui és la de la pregària que brolla de la fe i de l'amor. En molts dels vostres cors hi ha la santa preocupació perquè molts dels qui vosaltres estimeu no viuen del tot i com cal la fe cristiana, amb tot el que ella demana de confessió de Crist amb la paraula i la vida. En molts dels vostres cors hi ha la pregària que brolla de la preocupació per les contingències de la vida en moltes persones, en les famílies, en la mateixa societat. Hi ha en el vostre cor la pregària pels malalts i per tots els qui sofreixen per les divisions, per les manques d'amor, per les conseqüències de la crisi moral i econòmica que tots sofrem. I tot això - la fe, l'amor, la pregària per les necessitats pròpies, familiars, socials - ho portem al peu de la creu de Crist, esperant la salvació, la resposta de la gràcia de Déu. I fem bé, perquè la vida, el consol, la gràcia, la salvació, la salut brollen de la creu redemptora de Crist.

Un autor cristià, pastor evangèlic, empresonat pels nazis, expressà aquesta realitat, amb una mirada profunda de fe, que ens pot ajudar a anar més enllà i a mirar amb més profunditat el Sant Misteri de Crist clavat en creu:

«Els homes van a Déu en llur necessitat,
demanen socors, imploren felicitat i pa,
salvació de la malaltia, de la culpa i de la mort.
Tots fan això, tots, cristians i pagans.
Els homes van a Déu en el destret d'ell,
el troben pobre, menyspreat, mancat de sostre i de pa,
el veuen devorat pel pecat, la feblesa i la mort.
Els cristians romanen amb Déu en la seva Passió.
Déu s'atansa a tots els homes en llur misèria,
sadolla el cos i l'ànima amb el seu pa,
mor a la creu per cristians i pagans
i perdona els uns i els altres. »

(Dietrich Bonhoeffer, Cristians i pagans)

Germans estimats, siguem també tots nosaltres avui els qui ens apropem a la creu de Crist, romanent amb el Fill de Déu en la seva passió. No hi ha cap altre camí de vida i de llibertat. No hi ha res de bo que no passi per la creu! Solament el que s'adiu, el que resta unit a la creu de Crist és veritat i és amor.

Aquest missatge i aquesta vida que brolla de la creu de Crist xoca amb la mentalitat dominant d'ara, com en tants moments de la història.. La qüestió fonamental sobre la qual es fonamenta la vida de l'home i les relacions entre nosaltres continua essent el tema de Déu. Contínuament en les corrents de pensament, com

l'engany de la serpentina antiga, el diable, apareix el convenciment que l'home, que la persona humana, serà més lliure, més ella mateixa, com més lluny sigui de Déu. D'ací neix el rebuig de Déu mateix, de Crist, el seu Fill, del seu Evangeli, de la seva Església. Però no hi ha cap altre camí per a la humanitat, per a la criatura humana, que romandre al peu de la creu de Crist, per a beure la font de la saviesa de la vida, de l'amor autèntic i inesgotable. La veritat del nostre ésser ens ha estat donat per Déu mateix, que en el seu Fill, el Verb encarnat, ens ha creat. L'amor que pot omplir el nostre cor ve de la font de la vida que és Déu mateix. En la creu de Crist es manifesta plenament Déu que és amor. L'amor no és, com ens volen fer creure i com fàcilment ens acomodem, una romàntica sensació de benestar. L'amor és la donació d'un mateix. Estimar vol dir oblidar-se d'un mateix. Estimar vol dir donar la vida per l'altre. Va dir Jesús: *Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics.* (Jn 15,13). Vet aquí l'amor més clar. Vet aquí l'amor en el seu grau màxim. En Crist mort en la creu hi ha l'amor més gran. Tot amor que no s'adigui amb aquest amor de Crist no es pot dir veritable amor.

Però la creu de Crist no solament manifesta l'amor de Déu, sinó també la seva glòria, la seva veritat. En la creu de Crist es manifesta el Déu amor en la trinitat de persones. El qui mor en la creu és el Fill de Déu que manifesta la passió d'amor de Déu, el Pare, per la humanitat, per les seves criatures. Ho hem escoltat a l'evangeli quan Jesús diu a Nicodem: *Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell.* I en la creu el cor de Jesús fou obert per la llança del soldat i a l'instant, com diu sant Joan, brollà sang i aigua, signes de l'Esperit Sant que es vessa en el cor dels qui creuen en Jesús.

Conèixer Déu en la seva veritat, tal com Jesús ens l'ha revelat, és salvació per a la humanitat. En Crist se'ns ha obert el cor de Déu. Per la fe en Crist nosaltres entrem en el misteri de Déu, en el coneixement de Déu que és la nostra salvació. El Concili Vaticà II ens ho diu d'aquesta manera: «És ben veritat que el misteri de l'home només s'aclareix de debò en el misteri del Verb Encarnat... Per Crist i en Crist s'il·lumina l'enigma del dolor i de la mort, enigma que, fora del seu Evangeli, ens aclapara. Crist ressuscità, destruint la mort amb la seva mort, i ens donà la vida, a fi que, fills en el Fill, clamem en l'Esperit; Abbà, Pare!» (GS, 22).

Germans, Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles (He 13,8). Obrim el nostre cor a Jesús mort en creu, manifestat en el Misteri de Cervera, fem nostra la invitació que ens feia sant Pau en la segona lectura: *Tothom al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.* Adorem la creu redemptora del Crist, Senyor, prosternem-nos davant el Senyor de la glòria. És aquest el camí de l'autèntica i vertadera llibertat, l'únic que ens pot alliberar del nostre jo, per a viure en la llibertat dels fills de Déu. La redempció de Crist en la creu és un alliberament del ser oprimat en el propi jo. Aquest alliberament té el preu del sofriment de la creu de Jesucrist.

Que santa Maria, Mare Dolorosa al peu de la creu, ens sigui intercessora, per tal que com ella sapiguem sempre romandre fermes en la fe i en l'esperança, constants en l'amor, al peu de la creu de nostre Senyor Jesucrist, a qui sigui donat tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.